

ний процес та криміналістика; судова експертиза» / С. О. Сафронов. – К., 1999, с. 13-14). Це дозволить поєднати знання юридичні і медичні під час проведення освідчування, щоб встановити наявність і характер тілесних ушкоджень – ран (вогнепальних, різаних або колотих, рубаних або заподіяних тупим предметом); саден, подряпин, синців, слідів дії отруйної речовини, визначити їхні розміри, локалізацію на тілі та правильно і повно відобразити встановлені обставини у протоколі слідчої дії.

На завершення слід зазначити, що урахування наведених пропозицій в процесі подальшого удосконалення норм чинного КПК України, та внесення відповідних уточнень сприятиме покращенню викладення його окремих положень, що стосуються порядку освідчування, усуненню неузгодженостей і суперечностей між окремими частинами даної норми.

Лещенко Д. Ю.

Мелітопольський відокремлений підрозділ Запорізького інституту економіки та інформаційних технологій, старший викладач кафедри гуманітарної підготовки, магістр права

ПРОБЛЕМИ ОТРИМАННЯ ВІДПОВІДЕЙ НА АДВОКАТСЬКІ ЗАПИТИ У ДЕРЖАВНИХ УСТАНОВАХ

Для якісного захисту інтересів клієнтів, адвокату необхідно володіти своєчасною та вірною інформацією. Таким чином, в пригоді стає право адвоката збирати відомості, запитувати і отримувати документи іншими словами – право на здійснення адвокатського запиту.

Адвокатський запит являє собою письмове звернення адвоката до органу державної влади, органу місцевого самоврядування, їх посадових та службових осіб, підприємств, установ і організацій незалежно від форми власності та підпорядкування, громадських об'єднань про надання інформації, копій документів, необхідних адвокату для надання правової допомоги клієнту (Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 05.07.2012 [Електронний ресурс]/ Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>).

Актуальність цієї проблеми обумовлена суперечливістю законодавчої бази при отриманні адвокатського запиту у контексті Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Теоретичні та практичні проблеми реалізації права адвоката на запит в Україні досліджуються у наукових роботах Я. Зейкана, В. Авер'янова, В. Кісіля та є актуальною темою серед юристів-практиків.

Для отримання інформації адвокату необхідно надати копії документів, підтверджуючих власні повноваження як захисника або представника особи, в інтересах якої здійснюється запит. До адвокатського запиту додаються посвідчені адвокатом копії свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю, ордера або доручення органу (установи), уповно-

важеного законом на надання безоплатної правової допомоги. Вимагати від адвоката подання разом з адвокатським запитом інших документів забороняється.

Отже, адвокату надається право обрати що саме він додає до запиту ордер або доручення органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної правової допомоги.

Якщо клієнт не бажає, щоб адвокат розкривав особу довірителя, адвокат додає до запиту лише копію свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю, що не суперечить нормі 24 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність».

В той же час, частиною другою ст. 6 Закону України «Про інформацію» право на інформацію може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку, з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя (Закон України «Про інформацію» від 10.08.2012 [Електронний ресурс]/ Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2657-12/ed20120810>).

Згідно 11 ст. Закону України «Про інформацію» збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди не допускається. Конфіденційною є інформація про фізичну особу та інформація, доступ до якої було обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень.

За порядком доступу інформація поділяється на відкриту та інформацію з обмеженим доступом. Будь-яка інформація є відкритою, крім тієї, що віднесена законом до інформації з обмеженим доступом. Згідно 21 ст. Закону України «Про інформацію» конфіденційна, таємна та службова інформація відноситься до інформації з обмеженим доступом.

Публічна інформація є відкритою та являє собою відображену та задокументовану будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформацію, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації (Закон України «Про доступ до публічної інформації» від 19.11.2013 [Електронний ресурс]/ Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2939-17/ed20121119>).

Відповідно до 22 ст. Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту якщо інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом.

Кожен має право на правову допомогу. Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні

справ у судах та інших державних органах в Україні дії адвокатура. (Конституція України [Електронний ресурс]/Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр>) Державні установи, створюючи внутрішні інструкції відносять великий обсяг інформації до конфіденційної, що унеможливорює якісний захист інтересів клієнту адвоката.

Таким чином, для розвитку адвокатури та належної реалізації права адвоката збирати відомості, запитувати та отримувати відповіді, в ряді випадків, доцільно, щоб адвокатський запит на отримання інформації містив не лише посилання на Закон України «Про адвокатуру», Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», Кримінальний Кодекс чи Кодекс України про адміністративні правопорушення, а й на відповідні статті Закону України «Про доступ до публічної інформації», адже саме цей документ регламентує вихідні процесуальні моменти здійснення права на звернення. Також потрібно розробити дієвий механізм отримання відповіді на адвокатський запит, прийнявши імперативні норми та розробити заходи відповідальності за ненадання відповіді. Слід окреслити чіткий перелік інформації, яку має право отримувати адвокат і у яких випадках. Самим адвокатам слід користуватися правовими методами впливу на суб'єктів надання відповіді на адвокатський запит.

Веприцкая В. Н.

*Национальный университет «Одесская юридическая академия»,
аспирантка кафедры истории государства и права*

ПРАВООЩИТНАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ ПОВЕРЕННЫХ В РОССИЙСКОЙ ИМПЕРИИ В ПЕРВОЙ ПОЛОВИНЕ XIX СТОЛЕТИЯ (НА МАТЕРИАЛАХ ГОРОДА ОДЕССЫ)

Изучение становления и развития адвокатуры, дает возможность осознать ее роль в демократическом обществе. Хронологические рамки данного исследования (первая половина XIX столетия, до проведения судебной реформы 1864 года) обусловлены необходимостью проанализировать предреформенное состояние адвокатуры в Российской империи. Данный материал является важной составляющей для понимания целей и задач создания организованной адвокатуры. О состоянии научной разработанности проблемы дают представления научные труды таких украинских и российских исследователей: Т. В. Апаровой, А. И. Алексеева, А. Д. Бойкова, М. Ю. Барщевского, И. Ф. Демидова, Н. А. Колоколова, В. Н. Кудрявцева, Ю. Ф. Лубшева, А. Б. Соловьева, М. Е. Токаревой, а также работы видных дореволюционных российских правоведов – Е. В. Васьковского, Л. Е. Владимирова, И. В. Гессена, А. Ф. Кони, И. Я. Фойницкого.

Все эти авторы внесли значительный вклад в разработку вопроса истории адвокатуры. Вместе с тем, нельзя не признать и то, что ранее не проводилось специальных исследований, посвященных системному освещению